

*Het werk wordt gezien!**Dordrecht - Wageningen*

Dit jaar mag ik me koesteren in de plezierige omstandigheid van een leeg atelier: al het ruimtelijke werk is ‘onder de mensen’; het krijgt de ruimte, kan gezien worden, kan communiceren. Ook de werken die zich in de museale depots bevonden, zijn (of worden) weer aan het daglicht blootgesteld.

Het begon dit jaar met de feestelijke overdracht (11 februari) van het kort daarvoor in de grote hal van het Albert Schweitzer Ziekenhuis opgebouwde beeld *Walters Huis* door de Dordtse burgemeester Arno Brok aan het ziekenhuisbestuur. Het beeld is door het Dordrechts Museum – door een recentelijke fusie van diverse gemeentelijke cultuurinstellingen de nieuwe eigenaar – in langdurig bruikleen afgestaan aan het ziekenhuis. Als een tempeltje, gewijd aan de universele liefde, lijkt me deze locatie een passende habitat.

Burgemeester Arno Brok en Pier Eringa, bestuursvoorzitter van het Albert Schweitzer Ziekenhuis, in *Walters Huis*.

Op 7 april vond de opening plaats van de tentoonstelling *Taal in Beeld* in Beeldengalerij Het Depot, Wageningen. Dertien beelden (waaronder twee bruiklenen), een aantal schaalmodellen, een werktekening en foto's van opdrachtwerken geven samen een prachtig overzicht van mijn dertigjarige werkzaamheid als beeldend kunstenaar. De druk bezochte opening kreeg een extra feestelijk karakter door de mededeling van Loek Dijkman, stichter van Het Depot, dat de Beeldengalerij een vierde beeld van mijn hand had aangekocht: *Sappho* (opus 37)! Daarna hield Wouter Welling, curator van het Afrika Museum een prikkelende inleiding en ik besloot met een praatje en dankwoord dat u kunt vinden aan het einde deze Nieuwsbrief.

Inmiddels bezochten duizenden bezoekers *Taal in Beeld*, en de reacties zijn, als ik de museummedewerkers geloven mag – en waarom zou dat niet mogen? –, zeer enthousiast.

De tentoonstelling loopt nog tot 22 september 2013, diegenen die de expositie nog niet bezocht hebben nodig ik van harte uit de tocht naar Wageningen te ondernemen. Maar heel zelden werd mijn werk zo'n schitterende ambiance gegund als hier op de Wageningse Berg in de 'lusthof' De Dreijen.

Naar aanleiding van de tentoonstelling staan er twee lezingen op het programma, waarin ik aan de hand van lichtbeelden een toelichting geef op mijn werk en vertel over mijn fascinaties. De eerste lezing op 14 juni is uitverkocht, voor de tweede – op vrijdag 6 september 2013 – zijn nog kaarten beschikbaar; voorafgaand is het mogelijk de tentoonstelling te bezoeken (de galerij is op vrijdag ook 's avonds geopend). Voor reservering: www.hetdepot.nl > Lezingen & activiteiten.

Bij de tentoonstelling is de oevrecatalogus *Gerhard Lentink* verschenen: 198 pag., 130 afbeeldingen waarvan 78 in kleur, voorwoord Loek Dijkman, inleiding Wouter Welling. De teksten bij de beelden afzonderlijk zijn van mijn hand. Het boek beschouw ik als de pendant van het autobiografische *Anatopen* dat in 2009 verscheen: de catalogus belicht het werk, *Anatopen* mijn leven en denkwereld.

Opening *Taal in Beeld* foto: Ingrid Bakker

Amsterdam

Ruim een maand later, op 22 mei, ging de derde editie van de sculptuurbiënnale *ArtZuid* van start. Deze internationale sculptuurroute in de door Hendrik Berlage ontworpen Amsterdamse wijk Oud-Zuid had deze keer Henk van Os, professor Kunst & Samenleving aan de UvA en voormalig directeur van het Rijksmuseum, als gastcurator. Hij maakte een selectie van 61 kunstenaars uit 26 landen, uit vier continenten onder de noemer *Global Art*, waarbij het *Engagement* de leidraad vormde.

In zijn selectie nam hij ook mijn *Christophorus*-beeld (opus 28) op. Op de opening vertelde Van Os me dat hij destijds met zijn vrouw fietsend langs de beelden van de *Beaufort*-triënnale aan de Belgische kust het beeld ontdekt had en dat het 'was blijven hangen'. Het gemeentebestuur van De Panne, sinds de tentoonstelling *Beaufort01* in 2003 eigenaar van het beeld, was zo genereus het zeven meter hoge beeld voor vier maanden in bruikleen af te staan, de schepen van cultuur en de cultuurambtenaar waren zelfs aanwezig bij de opening.

Het transport met een dieplader en de plaatsing van het kwetsbare beeld had nogal wat voeten in de aarde, het nam drie dagen in beslag. (Ik hoefde – heel luxueus – niet te assisteren bij het transport, het opsturen van de funderingstekeningen en relevante maten volstond.) Maar nu staat de *Christophorus* op de lommerrijke middenberm van de Apollolaan bij de kruising met de Beethovenstraat. Het beeld verkeert in voornaam gezelschap: giganten van de internationale beeldhouwkunst als Andre, Merz, Chillida, Lüpertz, Cragg, Dodeigne, Penone, Marini, Van Lieshout, Armando, Penck, Stella, Volten, Long, Ai Weiwei zijn ook van de partij, terwijl het permanente werk van Picasso, Serra, Veneman, Abramović gemakshalve eveneens zijn opgenomen in de route. (Vergeef me deze *name-dropping*, ik

ken mijn bescheiden plaats, maar het is natuurlijk prettig om als verstokte eenling zo nu en dan eens opgenomen te worden in een groter verband.)

Overigens had Van Os het beeld aanvankelijk gedacht op het plein voor de Obrechtkerk (Onze Lieve Vrouw van de Allerheiligste Rozenkrans), maar het schijnt, zo las ik op internet, dat het kerkbestuur deze optie verwierp in weerwil van het katholieke onderwerp van het beeld.

De verwachtingen omtrent het aantal bezoekers van de beeldenroute zijn hooggespannen, de vorige editie trok 350.000 mensen! Bij de manifestatie verscheen een catalogus met afbeeldingen in kleur van alle tentoongestelde beelden en teksten van Henk van Os en de kunsthistoricus Bert Jansen.

Opus 28: *Christophorus*, 2002-2003, 300 x 421 x 690 cm, collectie Gemeente De Panne, België

Vanaf 29 juni is er nog een werk van mij te zien in Amsterdam. Vanaf dat moment start de tentoonstelling *Beelden aan Zee aan het IJ* in de Centrale Openbare Bibliotheek van Amsterdam. Al geruime tijd spant het Scheveningse Museum Beelden aan Zee zich in om delen van zijn collectie ook buiten de eigen museummuren te tonen. Dit keer gaat een ruime selectie naar de OBA; mijn beeld *Alkyoneustoren* (opus 10), dat in 1998 door het museum werd aangekocht, gaat ook mee.

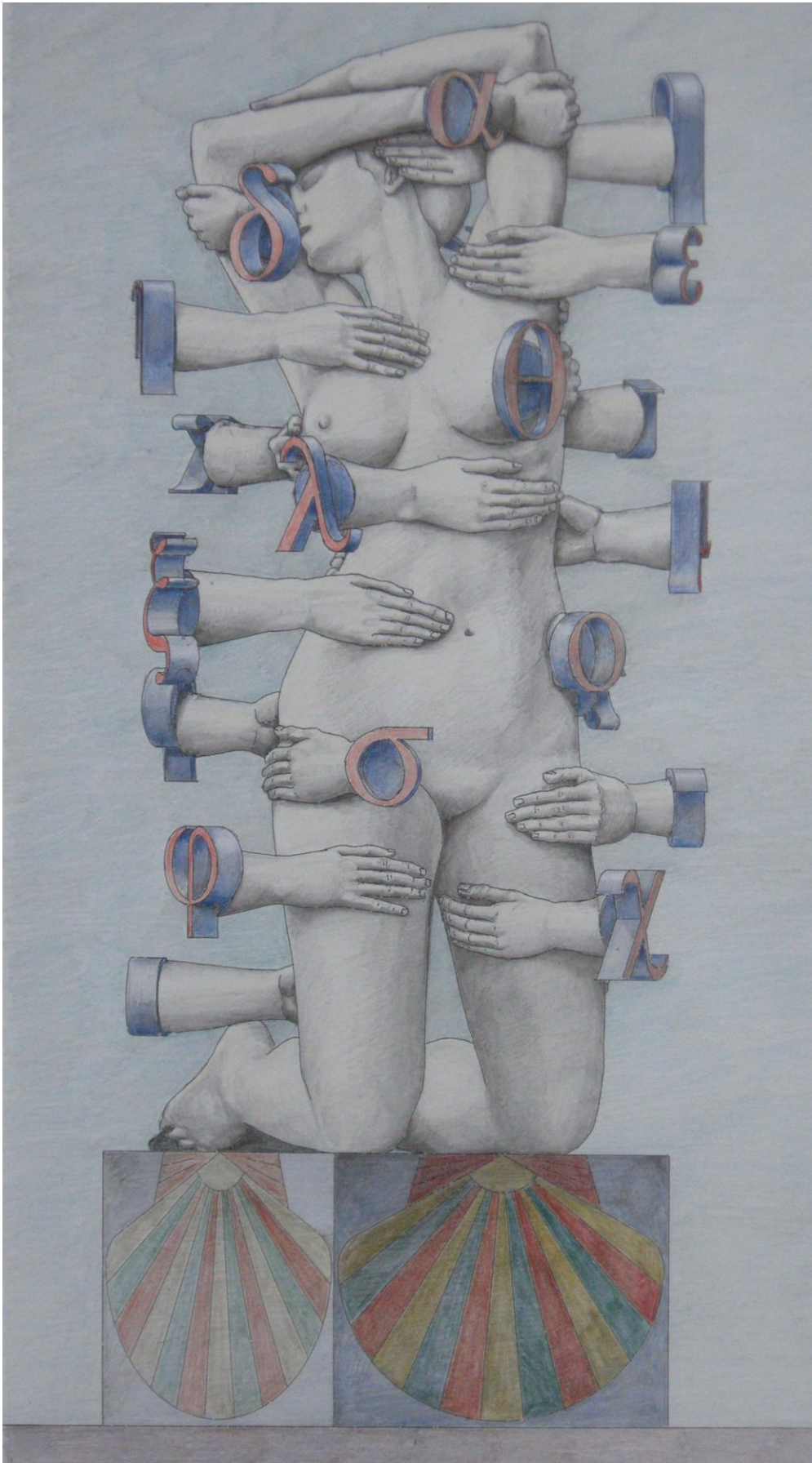
In de *Uitkrant Amsterdam* van deze maand staat het werk afgebeeld met een tekst van Ilse Bos.

Ondertussen...

Sinds 18 februari ben ik bezig met een nieuw beeld, waarvan de werktitel luidt: *Ode – Duizend strelingen*. Het ontwerp is klaar, ten behoeve van de uitvoering heb in de schaal van het beeld een beweegbare houten ‘ledehand’ gemaakt die model kan staan voor de vierentwintig strelende handen in het beeld. Morgen ga ik beginnen met de werktekeningen. Over inhoud en voortgang: zie mijn volgende Nieuwsbrief.

Juni 2013

Gerhard Lentink

Ontwerp opus 38: *Ode – Duizend strelingen*, 2013, potlood en inkt op papier, 22,5 x 41 cm

Appendix

Inleiding en dankwoord door mij uitgesproken bij de opening van de tentoonstelling *Gerhard Lentink/Taal in Beeld* in Beeldengalerij Het Depot, Wageningen, 7 april 2013.

Beste Loek en Sylvia, familie, vrienden, beste mensen...

Nederland is van oudsher geen land van beeldhouwers. De twee atria van onze zojuist verbouwde 'nationale schatkamer' het Rijksmuseum, schitterende locaties voor het tonen van monumentale sculptuur, zijn pijnlijk leeg.

Natuurlijk: in de late middeleeuwen was er aanvankelijk in het Maasland en later ook in steden als Utrecht en 's-Hertogenbosch sprake van een bloeiende beeldhouwtraditie, waar in de domfabrieken ter opluistering van de kerkgebouwen en de liturgie, in hout en steen retabels, kapitelen, crucifixen, Mariana en heiligenfiguren massaal vervaardigd werden en geëxporteerd naar het achterland.

Maar een groot deel van het werk van de meesters uit deze periode werd tijdens de Beeldenstorm van 1566 aan gruzelementen geslagen, zoals u op deze tentoonstelling kunt zien op Jan Luykens bekende gravure van deze gruweldaad.

Het kunsthistorisch onderzoek naar die periode baseert zich – evenals de collectie van deze beeldengalerij – vooral op al-dan-niet moeizaam bijeengegaaarde fragmenten.

Met de instelling van de Gereformeerde Staatskerk dertien jaar na de Beeldenstorm werd er een dikke streep gezet onder de laatmiddeleeuwse katholieke beeldhouwtraditie.

De kaalslag was compleet en met verstrekken gevolgen. Ruim een eeuw later constateerde de schilder Gerard de Lairese in *Het Groot Schilderboek* dat er in Holland geen klimaat was voor beeldhouwers: *'Hier is geen of weinig voordeel te maaken met marmere, noch andere steen'*.

De Gouden Eeuw verdiende die naam voor de talloze schilders. De weinige begaafde beeldhouwers uit de Republiek zochten hun heil aan de vorstenhoven elders in Europa.

Het eerste standbeeld in de Nederlandse openbare ruimte, het beeld van Erasmus in Rotterdam van Hendrick de Keyser, ontlokte meteen bij de oprichting in 1622 een storm van protest uit de bevinde-lijk-calvinistische hoek. Het beeld was te paaps, en ook de afgebeelde was te paaps.

Alleen op het vlak van de funeraire sculptuur viel er voor beeldhouwers als Rombout Verhulst, Hendrick de Keyser en Artus Quellinus nog enige eer te behalen. Maar de teloorgang van de Noord-Nederlandse beeldhouwkunsttraditie was definitief ingezet en werkte door tot in de achttiende en negentiende eeuw.

In die laatste eeuw zien we evenwel in twee opzichten een voorzichtige kentering. Onder invloed van het alom in Europa welig tierende nationalisme ontstond er ook bij burgers van het gloednieuwe post-napoleontische koninkrijk de behoefte zich te spiegelen aan de bloeitijd van de republiek. Zo werden er dankzij particuliere initiatieven vijfendertig beelden in de openbare ruimte geplaatst, veelal van helden uit de Gouden Eeuw. De meeste van deze beelden werden uitgevoerd door Louis Royer, afkomstig uit Mechelen in het vermaledijde, zojuist afgescheiden België.

De andere impuls was de al tijdens de Napoleontische bezetting ingezette katholieke emancipatie die zijn definitief beslag kreeg in 1853 met het herstel van de bisschoppelijke hiërarchie in Nederland.

De grote vormgever van deze emancipatie was de architect Pierre Cuypers, die met zijn neo-gotische ontwerpen voor het Amsterdamse Centraal Station, het Rijksmuseum en zeventig kerken zijn stempel drukte op het silhouet van gebouwd Nederland. Doordat er een groot gebrek was aan vakbekwame kunstenaars die ingezet konden worden voor het religieuze en profane beeldhouwwerk waarmee zijn ontwerpen gelardeerd werden, richtte Cuypers diverse beeldhouwateliers op, die met de reeds bestaande opleidingsinstituten de eerste generaties in eigen land opgeleide beeldhouwers afleverden.

In de eerste decennia van de twintigste eeuw gaf de behoefte aan toegepaste monumentale sculptuur die verwerkt werd in de sociale woningbouw van de Amsterdamse School een derde impuls met Hildo Krop, Lambertus Zijl en Joseph Mendes da Costa als belangrijkste protagonisten. Een belangrijke rol daarbij speelde professor Jan Bronner, hoogleraar aan de Rijksacademie in Amsterdam. Zijn motto was: *'beeldhouwkunst is architectuur, architectuur is beeldhouwkunst'*.

Maar de hiervoor genoemde ontwikkelingen werden overschaduwd door de enorme impact die de Tweede Wereldoorlog had op de ontwikkeling van de beeldhouwkunst in Nederland.

Van de drieënzestig leden van de in 1918 opgerichte Nederlandse Kring van Beeldhouwers (de NKB) weigerden in 1941 tweeënveertig de ariërverklaring te ondertekenen. Het bestuur ging na de instelling van de Kultuurkamer ondergronds. Een groot aantal leden was actief in het verzet. Vijf van hen, waaronder Gerrit van der Veen en Frits van Hall, bekochten deze principiële stellingname met de dood.

Het lijkt mij niet overdreven te stellen dat we opnieuw een oorlog nodig gehad hebben om de bijna dodelijke kaakslag die de Beeldenstorm van 1566 en de daaropvolgende Reformatie gaf aan de beeldhouwkunst in de Lage Landen een kleine vier eeuwen later te boven te komen.

Het getraumatiseerde land had na afloop van de oorlog, die hier een paar honderd meter verderop in Hotel de Wereld bezegeld werd, beelden nodig! Niet schoonheidsverlangen maar nationale pijn gaf de plastische kunst in Nederland de beslissende injectie. Overal in het land verschenen monumenten. Een hele generatie beeldhouwers, de generatie van mijn vader die zelf ook niet ongeschonden ‘uit de oorlog kwam’, had opeens – mede dank zij het verzetsverleden van de meesten – de wind in de rug.

Het was de periode van onder meer Mari Andriessen, Han Wezelaar, John Raedecker, Fred Carasso, Marius van Beek, Pieter d’Hont en Hans Petri. (De laatste drie heb ik nog in mijn atelier en elders mogen ontmoeten, de eerste als schrijver van een monografie over mijn werk, de tweede als criticaster, de derde omdat hij nog wat bruikbaar hout had liggen.)

Deze massale intrede van de beeldhouwkunst in de Nederlandse openbare ruimte effende het pad voor de vrijstaande monumentale sculptuur die gelijktijdig met de rationele modernistische architectuur van de Wederopbouwperiode overal verrees, en vaak diende om het al te rationele van de architectuur te ‘verzachten’.

Dit eenduidige verhaal van de sculptuur in Nederland divergeert ná de Wederopbouw naar alle kanten onder invloed van een sterk toegenomen internationale oriëntering, aanvankelijk met Parijs en New York en later ook Berlijn als centra.

Tegelijkertijd lijkt sindsdien de monumentale kunst in Nederland te lijden aan een gebrek aan innerlijke noodzaak. De instituties zijn er, de een-procentsregeling bij bouwprojecten van de overheid, de openbare inschrijvingen; maar het lijkt alsof de sterk toegenomen bureaucratisering met al die kunstcommissies en aanverwante gremia alleen nog maar kan leiden tot vleugellamme ongeïnspireerde rotondekunst.

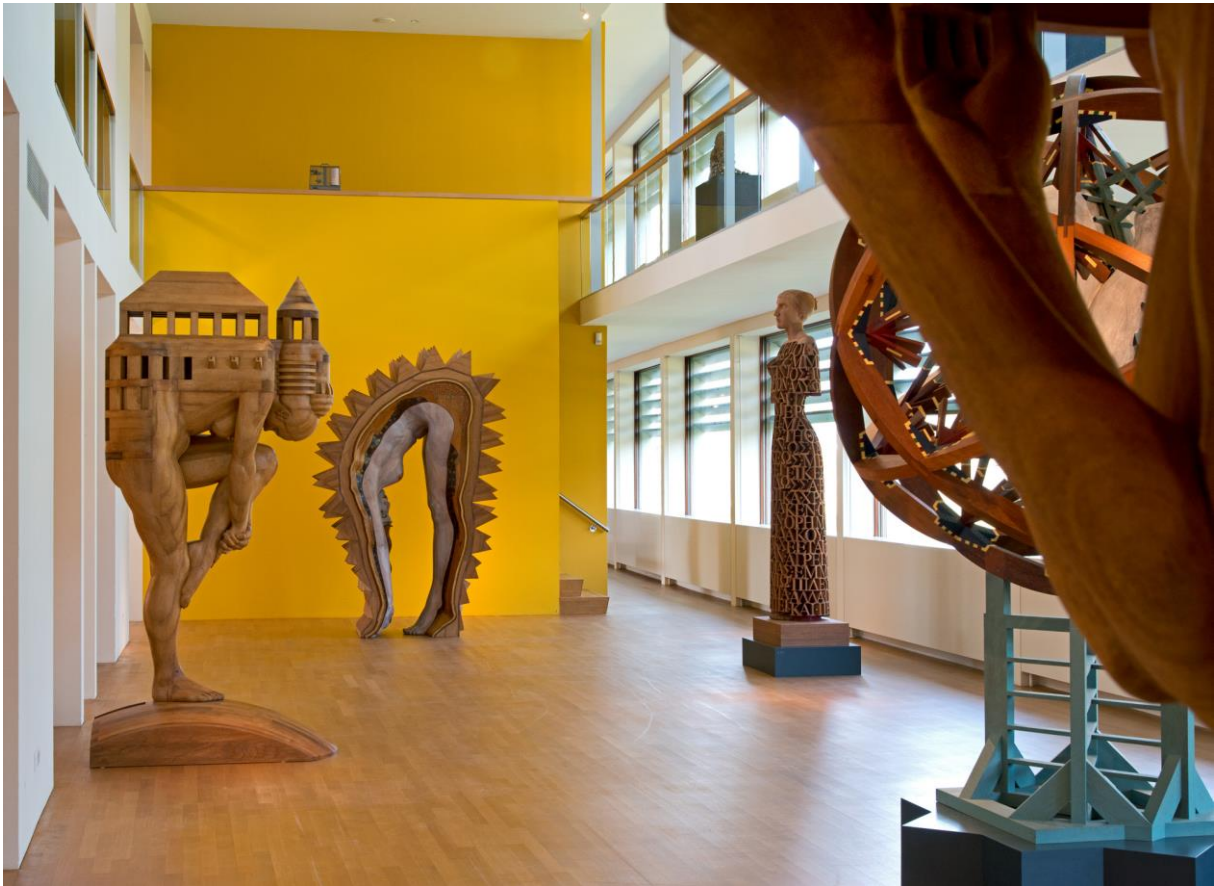
De twee Spaanse architecten van de verbouwing van het Rijksmuseum, Cruz en Ortiz, verwoordden het aldus: *‘Nederland staart zich blind op bijzaken. De sterke sociale controle behoedt dit land voor catastrofes, maar ook voor hoogtepunten.’* De democratie van de polder is goed voor de samenleving maar fnuikend voor de individualiteit van de kunstenaar wiens universele pretentie per definitie op gespannen voet staat met het gelegenheidscompromis.

Opnieuw lijkt, na de geschetste korte opleving die een enkele generatie duurde, de sculpturale kunst in Nederland veroordeeld te zijn tot een positie in de marge. Dat de in 1994 uitgegeven *Beeldengids Nederland*, waaruit ik dit overzicht destilleerde, sindsdien geen geactualiseerde herdruk beleefde, is mijns inziens illustratief.

Misschien ligt de reden ten diepste wel besloten in de volksziel – als ik dat woord gebruiken mag – die al calvinistisch was vóórdát de leer van Calvijn haar succesvolle intrede deed.

Misschien dat de rechtlijnigheid van het landschap de Nederlander deed huiveren voor de welvingen, voor het reliëf van de sculptuur. We geven de voorkeur aan kijken, we kijken naar schilderijen, we lezen ‘De Schrift’ in de Tale Kanaäns, en gesneden beelden waren voor de Mozaïsche wet taboe. De balans tussen kijken en voelen sloeg eeuwenlang door naar het eerste. Voelen deed denken aan genot, en genot was zondig.

Maar gelukkig! Ergens in een kleine uithoek van het rechtlijnige, platte Nederland, zo klein dat de Nederlandse Spoorwegen het niet nodig vonden er een station te bouwen, stulpte de aarde onder invloed van de laatste IJstijd zich uit tot een weldadige ronding: de Wageningse Berg. Ik kom er zo op terug.

Beeldengalerij Het Depot: tentoonstelling *Gerhard Lentink/Taal in Beeld*

foto: John Stoel/Beeldengalerij Het Depot

Ik schetste u deze kleine geschiedenis van de Nederlandse beeldhouwkunst omdat ik mij zo in haar geworteld en aan haar schatplichtig voel.

Het eerste beeld dat ik als vierjarig kind in Deventer bewust zag, was de kalkstenen sculptuur van twee paalklimmers van Jan van Eyl uit 1959: een typisch voorbeeld van toegepaste monumentale kunst van de van optimisme blakende wederopbouwtijd. Het beeld groeide voor mij uit tot het symbool van de gelukkige en veilige eerste zeven jaar van mijn kindertijd. Daarna deed in het kielzog van mijn gereformeerde opvoeding de schaamte haar intrede. Ook de schaamte voor het eigen lichaam en het fysieke in het algemeen.

Op het Gymnasium in Zutphen vonden de Bijbelverhalen die ik tot dan toe met de papepel ingegoten kreeg, een welkome tegenhanger in de Griekse mythen. Bij die mythen hoorden beelden, beelden met een natuurlijke vanzelfsprekende lichamelijke als dragers van een idee.

Ik was een matige leerling, had behalve met Nederlands en Grieks moeite met talen en van natuur- en scheikunde begreep ik bitter weinig, maar ik was goed in wiskunde: ik hield van de abstracte filosofische schoonheid van het getal. Na de middelbare school fietste ik weg uit de beklemming van het ouderlijk huis met een zeer dominante vader naar Amsterdam, werkte er in fabrieken en lifte daarna vier maanden door Griekenland en Italië bij wijze van ‘grand tour’.

Met deze achtergrond meldde ik me aan bij de destijds nog door een bisschop gewijde Academie Sint Joost in Breda, studeerde er op de afdeling schilderkunst en monumentale vormgeving, zat in een klas met enthousiaste hardwerkende medestudenten en werd vijf jaar lang ternauwernood gedoogd door mijn docenten die niet goed raad wisten met die eigenwijze student. Mijn medestudenten noemden mij ‘een gereïncarneerde middeleeuwer met aanpassingsmoeilijkheden’. Ik wilde met mijn werk verhalen vertellen en dat was in die tijd, eind jaren zeventig, taboe: narratief! Maar in de lessen kunstgeschiedenis werden we juist volgegogen met voorstellingen die de Bijbelverhalen van mijn jeugd en de mythologie van mijn schooltijd opnieuw van beelden voorzagen.

Na mijn eindexamen en na een verblijf van negen maanden in West-Afrika vestigde ik me in Dordrecht.

Een wezenlijk deel van de werken die ik daar in de afgelopen dertig jaar realiseerde ziet u hier om u heen. Ze vormen de neerslag van een levenshouding waarin ik mezelf het voordeel van de twijfel gun. Met hun literaire verwijzingen spelen ze een spel met de hiervoor geschetste kunstgeschiedenis en met mijn eigen petite histoire, ze pendelen tussen taal en beeld, knipogen naar Calvijn en Roomse heiligen, naar iconoclasten en -platen, verwijzen naar poëzie, architectuur en mythologie en gaan over verlangen, liefde en dood. Steeds zijn het concepten van de geest die ik zo adequaat mogelijk probeer te vertalen naar een tastbaar beeld.

Dat mij nu al drie decennia lang de mogelijkheid geboden werd door de overheid, kopers en opdrachtgevers die beelden van de geest na te jagen en tot vorm te stollen, maakt mij tot een zondagskind. Steeds werd ik op momenten dat mijn voortbestaan als vrij scheppend kunstenaar heel onzeker werd, gered door een '*deus ex machina*'. Ik ben hen dankbaar!

De laatste 'deus' die met behulp van de krachtige toneelmachine (die ook wel 'voorzienigheid' genoemd wordt) op de vloer van mijn atelier landde heet Loek Dijkman.

Loek, bijna de eerste woorden die je tot mij richtte luidden: '*WIJ KRIJGEN RUZIE!*' Dat breekt het ijs, onmiddellijk voelde ik me bij je op m'n gemak, het klonk als een brevet van geestverwantschap: serieuzer kun je niet genomen worden.

Meteen bij het eerste atelierbezoek van jou en Sylvia – nu ruim een jaar geleden – hing er een euforische stemming als bij een weerzien na jaren. In zekere zin was dat ook zo, jullie hadden mijn werk twaalf jaar eerder gezien in Museum Beelden aan Zee en waren het niet vergeten.

Ik geloof dat ik die dag vrij veel verteld heb, want na zes uur hadden jullie allebei hoofdpijn en intussen ook mijn beeld *Zwei Seelen ach* aangekocht voor de Beeldengalerij.

Kort daarna volgde de aanschaf van nog twee werken. Marjoleine en ik zweefden als in een sprookje.

Dat sprookje zet zich met deze tentoonstelling, de daaraan gekoppelde oevrecatalogus en de aankoop van het *Sappho*-beeld voort op de *Zauberberg* die de Wageningse Berg voor ons – en voor veel collega's en heel veel bezoekers – geworden is.

Loek en Sylvia, ik ben blij, trots en dankbaar dat mijn kinderen hier mogen verblijven en logeren, een beter huis kunnen ze niet wensen!

In dit huis mogen de beelden naast bekeken ook aangeraakt worden: kijken en voelen, zoals de beeldhouwer ook kijkt en voelt bij het vervaardigen van zijn werk. De werktitel voor mijn volgende beeld is *Ode*, het ontwerp ontstond naar aanleiding van mijn vijfentwintig jaar 'verkeren' met Marjoleine. Het behelst een ontwakende vrouw die door de vierentwintig letters van het Griekse alfabet, die om haar heen wervelen, gestreeld wordt. Aanraken en aangeraakt worden, daar gaat het om.

Loek en Sylvia, met veel plezier en in vriendschap zou ik jullie graag een tekening van het ontwerp willen overhandigen (met daarbij een geschiedenis van twee eeuwen cultuurbemoedien van de Nederlandse staat).

Ik dank jullie!

Agenda

TAAL IN BEELD & GERHARD LENTINK

De ontmoeting van literatuur en beeld in het werk van Gerhard Lentink en in een twintigtal beelden uit de vaste collectie van de Beeldengalerij

7 APRIL T/M 22 SEPTEMBER 2013

do t/m zo 11.00-17.00 uur, op vrijdag tot 21.00 uur

Catalogus: Loek Dijkman, Wouter Welling, Gerhard Lentink: *Gerhard Lentink*, 198 pag, 130 afb, waarvan 78 in kleur, prijs € 30,-

Eveneens verkrijgbaar in de boekhandel van de Beeldengalerij: Gerhard Lentink: *Anatopen*, 566 pag, 102 zwart/wit afb, prijs € 29,50

BEELDENGALERIJ HET DEPOT
Arboretumlaan 4
6703 BD Wageningen
info: www.hetdepot.nl, www.gerhardlentink.nl

Flankerend programma in Beeldengalerij Het Depot:

LEZINGEN GERHARD LENTINK

VRIJDAG 14 JUNI 2013
aanvang: 20.15 uur (uitverkocht)

VRIJDAG 6 SEPTEMBER 2013
aanvang: 20.15 uur
reserveren: www.hetdepot.nl > Lezingen en activiteiten

ARTZUID, Internationale Sculptuurroute Amsterdam 2013
In deze tentoonstelling is mijn beeld *Christophorus* (opus 28) opgenomen.

22 MEI T/M 22 SEPTEMBER 2013
(Dag en Nacht geopend)

Catalogus: *ArtZuid*, prijs €20,- evenals een routeplattegrond verkrijgbaar in het

ARTZUIDPAVILJOEN,
Minervalaan 1
1077 NJ Amsterdam
info: www.artzuid.nl

BEELDEN AAN ZEE AAN HET IJ

29 JUNI T/M 30 SEPTEMBER
alle dagen 10.00-22.00 uur

CENTRALE OPENBARE BIBLIOTHEEK AMSTERDAM
Oosterdokkade 143
1011 DL Amsterdam
info: www.oba.nl/pagina/22833.exposities.html

TENTOONSTELLING GERHARD LENTINK

16 NOVEMBER T/M 11 JANUARI 2014
di t/m za 11.00-12.30 en 13.00-17.00 uur

GEMEENTELIJKE EXPOSITIERUIMTE KAMPEN
IJsselkade 33
8261 AC Kampen
info: www.stedelijkmuseumkampen.nl